

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 9

November 1991

27. årg.

«Hva har min Gud i dag å gi, FORLATELSE, FORLATELSE»

Den ble så god for meg en dag denne sangen. Lever du her at du daglig har bruk for syndenes forlætelse, ja, da har du funnet den beste plassen på jord.

Vi hører så lite om dette i dag både i forkynnelse og vitnesbyrd, dette behov av nåde og forlætelse for synd. En er liksom kommet lengre, en har så mye og Gud gir så mye, ja en klarer seg visst så godt på alle vis. Men du, det er en ting Herren har behag i, og det er å bli av med nåde og miskunhet i et synderhjerte.

Får Han komme til, og er der rom for det hos deg?

Det står i Ordet at syndere og tollere holdt seg nær til Ham, og det er jo ikke å undres over! Der var skapt et behov for nåde i hjertet, og derfor måtte de stadig være ved nådens kilde; JESUS!

Å, det er godt å være her hos

Frelseren, og la Han få ta seg av en stakkars. Tenk du, Han støter ingen bort som tar sin tilflukt til Ham. Nei, Han sier: «Kom til meg dere som strever og har tungt å bære, så skal dere finne hvile for deres sjeler.» Mt. 11, 28-29.

Er det noe som er mangelvare i dag iblant oss, så er det nettopp hvile. Tenk du, å få hvile hos Jesus i denne ufredelige tid! Her er alt jeg trenger for himmel og jord, ja for vandringen frem til målet. Da skal jeg få se Ham som Han er, min Stedfortreder, og takke Ham for syndenes forlætelse.

*Hva har min Gud i dag å gi
:/: Forlætelse :/: Mitt hjerte er så
hardt og kaldt :/: Han er ditt alt :/
Hvor skal jeg få et himmelsk
mot :/: I Jesu blod :/:*

Sølvi Straumstein

Arvingen reiser hjem

Av J. de Liefde

Er det ikke sørgelig å ha alt en trenger hjemme, og allikevel ikke trives? – Den dype sorgen og de alvorlige advarslene til faren. – Angeren. – Den våknende gleden over å ha en far og kjenne seg som hans barn.

Hva det kom av vet jeg ikke, men jeg hadde alltid sterk utferdstrang. Alt i barndommen fikk jeg tilskuddser i den lei. Kampes bok «Robinson» og «Pilegrimsferden» av Bunyan kunne jeg nærmest utenat, enda jeg hverken trodde den første eller kunne skjønne stort av den andre. Men de var begge to reiseskildringer, og det sa ikke så lite for meg. Med årene ble reiselysten min større og større, og sammen med den vokste det frem mange dristige ungdomsplaner. Og de syke som ble tilrådd av legen å ta seg en eller annen lang reise for å bli helt god igjen, kunne jeg ikke synes synd på. Men min far så saken fra et helt annet synspunkt. Han holdt reiselysten min for en sykdom, som trengte kur, samtidig som andre syke frisknet til på reise. Derfor holdt han meg under strengt tilsyn innenfor grensene av Deventer, fødebyen min. Hvor inderlig jeg enn ba ham om å få følge med på de mange små reisene hans til bygdene omkring, så var han ikke til å rokke i den lei. En gang han skulle være borte en tid, gav han meg Zaviers: «En

rundreise i rommet mitt» til tidsførdriv. Men enda jeg var oppglødd for det eventyrlige innholdet, leste jeg mye heller Cooks «Reisen rundt jorden».

Likevel var det nå engang mitt faste forsett å bli sjømann, enda jeg snart var ferdig til å ta studenteksamen. Min mor holdt mest på å dø av engstelse, da hun hørte en slik fremtidsplan fra sin eneste sønn. Far min lovte meg alt mulig, kunne jeg bare komme på bedre tanker. Kanskje ville mors tårer og fars løfter vært fånyttes, om det ikke hadde kommet i tillegg at min fars rike tante hadde truet med å gjøre meg helt arveløs. De hadde rettnok prøvd å skremme meg med farene en sjømann kan komme ut i, men å bli arveløs fryktet jeg mye mer enn alle farer på havet. Og det en god mors kjærtegn og en alvorlig fars bønner ikke greide med meg, det greide den likså gnidne som rike, tanten min, bare ved et truende øyekast. Jeg slo således sjølivet ut av tankene og satte meg fore å holde frem med studiene. Heretter kom det klart frem at jeg slett ikke kjente meg

som barn hjemme, og dette ble – så sørgetlig det er – min ulykke. Jeg trivdes aldri godt i hjemmet, derfor holdt jeg til andre steder så ofte jeg kunne, og fra min side kjølnet forholdet mellom meg og min far. Det ble i den grad kaldt mellom oss at det kom til mangt et hardt sammenstøt. Så snart jeg hadde gitt opp den lysende ideen min om å komme til sjøs, trodde jeg nå å ha full rett til å avgjøre hvilket universitet jeg skulle studere ved. Foreldrene mine, som hadde heller små inntekter, ønsket at jeg år om annet skulle ta del i forelesningene på Athenum hjemme i Deventer. Dette satte jeg meg imot med nebb og klør, fordi jeg var trett av å bo hjemme, og ønsket fremfor

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender
eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.
Eksp.: Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø, tlf. 03-99 08 45

Alt som har med bladets eksp. å gjøre,
såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring
blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Frafjord
Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø, tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø
Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46
Kass. Margrete Frafjord,
Boks 89, 5582 Ølensvåg
Postgiro 5 68 21 33. bankgiro 3204.10.10222

alt å komme hjemmefra så snart som råd. Jeg ga ikke etter for mine foreldre ønske på noe som helst vilkår, og derfor kom det mest daglig til rivinger mellom meg og min far. Dette tjente bare til å øke uviljen min for hjemmet, og styrke mitt selvgode sinn. Flere ganger hadde far min kommet med en viktig grunn imot meg, nemlig at han slett ikke hadde råd til så store utgifter som et opphold ved universitetet langt fra hjemstedet krevde. Særlig spilte dette en rolle siden jeg ennå en tid godt kunne studere hjemme, og jeg måtte kanskje av den grunn gitt etter. Da grep min fars tante inn, og denne gang til mitt beste. Som situasjonen nå var, så hun snart at mitt nærvær i fedrehjemmet ikke lovet godt i lengden. Derfor rådde hun foreldrene mine til å la «stivnakken» – som hun kalte meg – få studere hvor han ville. For å slippe motstand lovte hun å betale alle utgifter. Det ser ut til at hun har gitt dette løfte, ikke uten tilskyndelse. Hun, eller rettere sagt mannen hennes som nå var død, hadde fått all sin rikdom på grunn av at min far hadde arbeidet for ham på en så driftig og samvittighetsfull måte. Denne gjelden til min far syntes hun nå etter tjue år å ville betale av på ved å koste meg frem ved universitetet.

Enda det slett ikke smakte meg at min fars tante titulerte meg således

uten respekt, særlig siden jeg ville gå inn for vitenskapen, glemte jeg likevel snart som såret i tituleringen. Det gjorde jeg på grunn av det løfte hun hadde gitt. Jeg tok henne på ordet at jeg skulle få lov å studere hvor jeg ville, og jeg valgte Amsterdam. Der ville jeg fullføre studiene mine. Gamle tante, og likeledes mine foreldre, så heller at jeg reiste til Leyden eller Utrecht. Men trangen til å lære å kjenne den store handelsstaden, gjorde meg bergfast i min avgjørelse. Mest sanseløs av glede så jeg dagen nærme seg, da jeg skulle ta avskjed med foreldre og venner, og ta fatt på reisen. Og da dagen snart kom, var det godt at ingen kunne lese i hjertet mitt, ellers hadde de snart oppdaget at jeg i gledesrusen min mer tenkte på en god plass i passasjervognen enn på professorenes undervisningssaler. Dette var den første reisen min, og den gjaldt ikke bare et langvarig opphold utenfor farshjemmet, men gikk dessuten til en flott stor by. Intet under at jeg var glad!

Den første måneden jeg var i Amsterdam, fikk jeg mest ikke ro på meg. Alt det nye som jeg så og fikk greie på, mest trollbandt meg. Jeg syntes jeg var usigelig lykkelig, fordi jeg hadde byttet bort farshjemmet med en slik stad. Her var fullt opp av nytelse på alle områder. Det jeg likte best, var likevel følelsen av å være helt fri for all tvang. Var det noe i

den store byen som var verd å se, var jeg ute og besøkte det så snart jeg kunne. I begynnelsen trodde jeg at om jeg så hadde Metusalems alder for meg ville tiden bli så altfor kort, skulle jeg få granske og nyte alt helt ut. Særlig var jeg som forhekset av de små utferdene til strøkene rundt byen. Jeg var da i selskap med andre, likeså glade studenter, både til lands og i båt. Når tid og tanker var opptatt på denne måten, er det klart at studiene mine ble helt glemt.

Det jeg aldri hadde kunnet drømt om, hendte likevel: Min lyst til dette løsslupne og urolige livet tok smått om senn til å dabbe av. De mange turene og utferdene mine var snart ikke interessante engang. Etter bare få måneder var jeg mett av alt dette som jeg tidligere trodde jeg måtte ha en metusalemsalder for å greie. Vant som jeg var til et stille og sømmelig liv fra barnsbein av, hadde jeg nok kjent den gleden som følger ro og orden, *men da uten å verdsette den*. Nå som jeg hadde dette langt på avstand, begynte jeg å lengte tilbake. Kanskje ville dette tilbakesynet på min tidligere tilstand smuldret helt bort ved de nye gleder som lokket — Men akkurat da hendte noe som vendte helt trang og lyst hos meg.

Til Deventer hadde det kommet rykte om det likeglade og løsslupne studenterliv jeg førte. Mine foreldre og gamle tante fikk også nyss om

det. Det er klart at de ble lei seg og ille til mote ved det. Uten at jeg visste det, hadde de undersøkt om ryktet hadde noen grunn for seg. Denne undersøkelsen gav de full visshet om at det dessverre var altfor sant. Av dette fulgte at mine foreldre sendte meg et brev. Brevet var fullt av alvorlige refselser og råd og påbud, noe deres engstelse og min situasjon hadde fremkalt. Til og med min tante lot heller ikke være å legge sitt ord til.

En kveld satt jeg på rommet mitt i dype og alvorlige tanker; jeg tenkte på åra som var gått, de rolige, rike år jeg hadde levd hjemme, og på forholdet til far som jeg hadde dradd bort fra etter en kald avskjed. Jeg så for meg hvor tomt og fattig livet mitt nå var, og skjønte at en forandring måtte til. Men jeg skjønte også hvor vanskelig det ville bli for meg å vende om, særlig siden jeg hadde så mange venner omkring meg. *Trolig ville de le av, kanskje også hindre, en forandring i levesettet mitt.* Mens jeg satt slik og tenkte, kom postmannen med et brev til meg fra min far, og et fra den gamle tanten min. Jeg kunne ikke holde tårene tilbake i øynene, da jeg leste far sitt brev. Aldri glemmer jeg hvor spak og full av anger jeg var, da jeg leste det han skrev. Men til mer jeg leste igjennom brevet, til mer merket jeg tonen av kjærlighet og medfølelse som gikk igjen gjen-

nom hele innholdet. Ved det kjente jeg meg både ydmyket og styrket. Han minnte meg om hvor stor sorg jeg hadde gjort ham, hvorledes jeg hadde møtt ham med likesaelhet, som om han skulle være en fremmed person i stedet for min egen far. Men mellom alle disse påminnelser fantes det flere steder i brevet en varm bønn om at jeg fra nå av skulle «være hans sønn og elske ham som en far». Isen var smeltet, hjertet mitt var tødd opp. Det kom en glede over meg som jeg hittil aldri hadde kjent. Nå først begynte jeg å kjenne at jeg hadde *en far*, og at jeg var barnet hans.

(Forts. neste nr.)

Namn og adresse

På grunn av ein feil i data-anlegget kan det ha oppstått feil i namn og adresse til abonnentane. Ver venlig og kontakt eksp. dersom ditt blad har feil namn og adresse.

I synderes hender

Men yppersteprestene og hele rådet såkte falskt vitnesbyrd mot Jesus, slik at de kunne få dømt Ham til døden. Men de fant ikke noe, enda mange falske vitner kom fram. Men til sist kom to fram og sa: Denne mann har sagt: Jeg kan bryte ned Guds tempel og bygge det opp igjen på tre dager! Da stod ypperstepresten opp og sa til Ham: Svarer du ingenting? Hva er det disse vitner imot deg? Men Jesus tidde! Og ypperstepresten sa til Ham: Jeg tar deg i ed ved den levende Gud at du skal si oss om du er Messias, Guds Sønn! Jesus sier til ham: Du har sagt det! Men jeg sier dere: Fra nå av skal dere se Menneskesønnen sitte ved kraftens høyre hånd og komme på himmels skyer. Da sørderrev ypperstepresten sine klær og sa: Han har spottet Gud! Hva skal vi nå med vitner? Se, nå har dere hørt gudsbespottelsen. Hva mener dere? De svarte og sa: Han er skyldig til døden. Da spyttet de Ham i ansiktet og slo Ham med knyttneven. Andre slo Ham med stokker, og de sa: Spå oss, Messias: Hvem var det som slo deg? Mt. 26, 59-68.

Menneskets fall er virkelig dypt. Dybden av den ondskapen som fyller menneskehjertet er det igrunn

bare Gud som kjenner. Vi gjør det ikke selv. Og i hjertets dyp sitter gudsfiendskapet! Men det er bare i møte med det sant guddommelige dette blir åpenbart.

Det naturlige menneske kan gjerne forholde seg til allslags bud og religiøse regler. Et tvers igjennom strengt levesett, for den saks skyld. Men det sant guddommelige råder det ikke med. Det fører enten til at en forferdes over det som åpenbares i ens hjerte og faller ned for Herren, som Peter: «Gå fra meg, Herre, for jeg er en syndig mann.» Luk. 5, 8, eller så reiser det seg motstand mot det som blir åpenbart og ender i forherdelse og et blomstrende gudshat.

Dette bor altså i menneskehjertet som en slange i sitt bol. Men så lenge lyset ikke får skinne inn i denne hulen, så ligger den og slumrer og sover, og mennesket kan endatil tro at det er godt på bunnen.

I denne beretningen om Jesus, for det høye råd, ser vi dette gudshatet utfolde seg fritt. Alt hykleriet, og løgnen som åpenbarer seg, og den brutale behandlingen av Ham, som yppersteprestene tillater. Om det så hadde vært en falsk en, så skulle de jo som Guds representanter, ikke til-latt hopen å behandle Ham slik!

Men her kommer all forbitrelsen mot Herren til overflaten. «De hater meg uten årsak.» Salme 69, 5.

Derfor lærer Skriften oss, at vi ikke skal vente oss noe sant godt fra det gamle menneske. Bare der hvor du opplever at det naturlige menneske er «brutt», har fått en «knekk», der flyter *gudsliv*. Disse har ofte ikke noen «herlig skikkelse» i menneskers øyne, men bare disse er brukelige i Guds rike!

Her blir ofte sett etter talegaver, lederegenskaper, administrative evner, et vinnende vesen osv, men hva er dette tjenlig til om det ikke er undergitt Guds Ånd? Det er disse ting verden akter på. Men kan du sette en gudsfiende inn i tjeneste for Gud? Da les igjen om disse «gudstjenere», i teksten vår, i møte med

Jesus. Og så burde vi la oss advare mot denne veien. Et menneske er en gudsfiende, inntil det ligger «brutt» for Herrens føtter, og overgis til Jesus. Og det åpenbarer seg der hvor sant gudsliv begynner å flyte. Hvor det sanne lys begynner å skinne.

Dette er ikke annerledes i dag, enn det var på Jesu tid. Men ennå lyder Herrens ord til oss; for det som mennesker akter høyt, er en *styggedom (vederstyggelighet)* i Guds øyne. Luk. 16, 15. *Vederstyggelighet!* Les teksten en gang til med dette ordet for øye! Mine barn, ta dere i vare for avgudene! 1. Joh. 5, 21.

Einar Kristoffersen

(forts. fra tidl. nr.)

Dobbeltheten i Jesu og våre kår

Vi skal få merke at det fra vårt liv utgår *vekkelse*. Vi skal få merke at vårt kristenliv til dels skal virke slik som Jesu rene liv: som et godt forbilde, som et mønster, som et godt eksempel, kort sagt at det virker slik på andre som om det var en *leven-degjørelse av loven*. Og slike tider er gilde: da flokkes vennene om

deg, da vil de gjerne være sammen med deg, da får du muligens ikke så lite ære og adskillig gunst og heder.

Men tror du at dette har «revolusjonert» hjertene om der blir en *vekkelse* ved deg, så tar du grundig feil. Det utgår *alltid* en viss vekkende innflytelse fra kristne mennesker. Det gode eksempels makt er stor.

Det gode forbildes evne til å gripe er vel kjent nok. Hvor mangen en bror og søster, svoger og svigerinne, for ikke å tale om far og mor, er blitt til en viss vekkelse for sine nærmeste? Ja, der er vel knapt ett menneske som er gått inn i Guds rike uten at de først fikk impulser til det, ble vakt opp på denne vei ved sine venner og sine nærmeste. – Men er denne vekkelse det samme som frelse?

Disse mennesker som i «kristendommens» navn forkynner at et «seirende» liv skulle kunne frelse og revolusjonere verden, de er stær blinde og eier ikke fnugg av Guds lys. For et godt liv virker aldri annerledes enn *loven*. Og det var ikke Jesu forbilledlige liv som freste verden. Det er i tid og evighet bare ett menneskes liv som kan frelse verden, og det er Jesu liv, fordi det var et *stedfortredende liv*. Det stedfortredende liv gir ganske ubetinget både omvendelse og tro, både frelse og liv, ja en rett og riktig «*hjerterevolusjon*». Men det forbilledlige liv kan aldri virke slikt. Det kan aller høyst virke en vekkelse.

Derfor er det aldri de *mange kristnes liv* som frelser verden. Frelse kommer alene ved den *ene Jesu liv og død*. Og etter: frelsen kommer ikke av hans *forbilledlige, ene liv* hvilket er *loven*, men av hans *sted-*

fortredende ene liv, hvilket er *evangeliet*.

Og nå kan du skjønne litt av en kristens år: Så lenge hans liv virker vekkende, så lenge kan det nok være gildt å være en kristen. Men når de dager kommer at han i likhet med døperen Johannes må peke bort fra seg og hen på det Guds lam som bar verdens synd, da må han være forberedt på store vanskeligheter: somme, noen få, de utvalgte skal høre det. Men de fleste kommer til å ta anstøt, bli forarget, vende seg med irritasjon fra «blodet», vende seg med harme fra den stedfortredende «oppfylte lov», og i steden velge kjødets og lovens vei. Mange skal også komme til å si mot ham som pekte på Guds lam:

«Huff, han er så mørksynt og trangsynt, det er bare snakk om synd og blod. Han tror ikke noe på det gode i menneskene. Han er så streng. Vi forstår ikke dette at vi skal være så onde, ja til og med fortapte overfor en evig god og kjærlig Gud.» — Kjenner du de tonene, du som lever med Jesus?

Da kommer det til fra en ny kant å bli en erfaring for en kristen: Jesu år i verden var og ble at han var en *fremmed*, en ensom; og han hadde til slutt ikke noen stor flokk omkring sitt *kors*. Så lenge han levde det forbilledlige liv, viste med-

ynk; med undere og slike gjerninger som folket i verden gjerne ville se, så var han feiret og æret. Men da han gjorde det som var det evige, sanne gavn for alle, da var det sannelig ikke mange som ville vite av ham. Da ble det en ensom, liten flokk. Og tross kristendommens store makt i vår tid, så er det bare en liten flokk i dag også. Mengden ser i kristendommen ikke stort annet enn den fullkomne morallære — som man gjerne dyrker med leppene, men ikke vil gjøre i hjertene.

Synes du dette er et nedslående syn på kristenlivet, min leser?

Ja, fra kjødets side. Men likesom Esaias så Jesu fornedrelse og vanære i verden som hans *herlighet*, så er det og med dette: bak denne for kjødet så ydmykende, vanærende stilling ligger hele kristenlivets lykke og herlighet, som ikke videre kan beskrives, men må erfares og oppleves. For Gud og verdens vesen står hverandre imot. Det som er ære for Gud, nemlig syndenes forlatelse og Kristi kors og rettferdighet, det er og blir en vanære i verden. Det er noe verdens vesen aldri kan forlike seg med. For hvor noen forliker seg med dette ord, der er de allerede på vei bort fra *verden*.

I disse år og i denne stand har en kristen sin rette herlighet: her er han prest for Gud; her er han en

hyrde for dem Gud har betrodd ham i livet: venner, søsken, barn. Her er han en konge i et usynlig rike og hersker sammen med Jesus. Her er han en stedfortreder for Jesus på jorden. Her er han en Kristi medarving, fordi han må lide noe med ham i hans år. (rom. 8, 17) Her er han barn i Guds faderhus. Her har han mange gilde venner i Jesus. Her har han mange nådesøsken rundt den hele jord. Her hører han til en himmelsk familie. Her er han borger av et evig rike. – For bak denne så ydmykende ensomhet overfor verden, gjemmer seg samfunn, vennskap, selskap, all ensomhets borttagelse i Jesus, i evangeliet, i Ordet, i samfunn med alle dem som elsker den herre Jesus.

Derfor er det å være en kristen det eneste liv som er verdt å leve. Det har en herlighet uten like, da det er et liv som Gud selv føder, skaper, nærer, beskytter, bevarer — og fullender i det evige liv i beskuelsen av ham som elsket oss så høyt at han ga alt sitt hen til oss, for at vi skulle få bytte vårt: gi ham alt vårt — og i steden få alt hans. Guds navn være lovet Amen!

(Fra «Rettferdigjort av tro»
av O. V. Sendstad)

Herren vår rettfærdighet

Men tilbage til Jesu ord om *retfærdighed*. Herom siger vor lærefader Luther i en forklaring til Johs. 16: Det er retfærdighed, at jeg går til Faderen, siger Kristus. *Der* må du altså søger og finde din retfærdighed, ikke hos dig selv eller på jorden hos mennesker. De kristnes eneste retfærdighed, hvormed de kan stå retfærdige for Gud, vinde syndernes forladelse og det evige liv, er Kristi gang til Faderen.

Ikke for sin egen skyld eller for sin egen person gik han til Faderen. Derved var vi ikke blevet hjulpet, og den retfærdighed, han derved havde vundet, kunne ikke kaldes *vor*. Ligesom han for vor skyld kom ned fra himmelen og iførte sig vort kød og blod, er han også *for vor skyld* gået til Faderen. Han har sejret over synd, død og helvede og etter indtaget sin plads ved Faderens højre hånd. Derved har han forløst os fra alt dette og skænker os syndernes forladelse, kraft og sejr over døden og djævelen.

Men denne retfærdighed er en hemmelighed, der er skjult ikke blot for verden og fornuften, men også for de hellige selv. Thi den består ikke i noget hos os selv, men i noget, der er helt *uden for* og *høje-*

re end os selv, nemlig *Kristi gang til Faderen*. Vi kan ikke *se* den, heller ikke *føle* den, men må gøre den i tro på, hvad Jesus selv har sagt: at *han* er vor retfærdighed. Paulus siger jo også, at Jesus Kristus «er blevet os visdom fra Gud, både retfærdighed og helliggørelse og forløsning,» for at ingen skal rose sig af noget hos sig selv, men «rose sig i Herren». 1. Kor. 1, 30-31.

Det kan synes at være en underlig retfærdighed, vi har at rose os af. Så helt uden for os selv, at vi ikke har gjort det ringeste for at opnå den, og dog så helt og holdent vor, som om den skyldtes vor egen fortjeneste. For fornuften er og bliver det en gåde, at en retfærdighed, der intet hensyn tager til, hva *jeg* tænker og føler, gør og er, men kun til, hvad *Kristus* har gjort, med rette kan kaldes retfærdighed.

Men for *troen* går det an at regne med den, bygge på den og i anfægtelsens mørke finde sin trøst i den. Når Satan og samvittigheden møder frem, minder mig om min synd og sætter spørgsmåltegn ved min kristendom, så svarer jeg: Ja, jeg ved kun alt for godt at jeg er en synder, og at *min* retfærdighed er intet værd i Guds øjne. Derfor vil jeg heller

ikke søge den i noget hos mig selv, thi hvordan skulle jeg da kunne bestå for Gud. Min retfærdighed består deri, at Kristus er gået til Faderen. Derfor sidder min retfærdighed i himlen ved Guds højre hånd, og der må vel Satan lade den sidde. Thi gøre Kristus til en synder eller finde noget at udsætte på *hans* retfærdighed kan han ikke.

Men du ser og føler jo intet deraf? Nej, ganske vist — men Jesus har jo også sagt: «I ser meg ikke længere.» Altså er retfærdigheden noget, som ikke kan erkendes på anden måde end ved tro. «Kunne jeg *se* den for mig eller *føle* den i

mig, hvad skulle jeg da med troen?» Så langt Luther.

Endnu en gang slår vi det fast: Min retfærdighed grunder sig ikke på noget hos mig selv. Den består helt og holdent i, at *Kristus er gået til Faderen*, og dog er den *min*. Min retfærdighed består ikke engang i det, Ånden virker *i mig* — Kærlighed, glæde, fred o. s. v. — men kun i det, Kristus har gjort *for* mig.

Herren vor retfærdighed! Kristi gerninger mine gerninger! Kristi død min død!

C. O. Rosenius
fra «Omvendelsen»

Lovens gjerning

«*For er rettferdighet å få ved loven, da er altså Kristus død uten grunn.*»

Gal. 2, 21

Dette er et, for mennesket, underlig ord, om det virkelig ville stanse opp for det. Det taler jo imot det naturlige menneske. At et menneske ikke kan oppdras til rettferdighet! Er det ikke det all oppdragelse tar sikte på, ellers er det vel meningsløst? Javisst kan hender og føtter oppdras til å holde seg borte fra åpenbare synder, men er vedkommende dermed rettferdig? Og det er dette Her-

ren i sin lov taler om; å *være* rettferdig. «Dere skal *være* hellige, for jeg er hellig.» 1. Pet. 1, 16.

Derfor akter ikke Gud på de ugodeliges gjerninger, for Han ser til *hjertet*, og finner Han da rettferdighet? Å utføre det en mener er rettferdighet kan ikke forandre *selve personen*. Tvertimot, når den urettferdige utøver «rettferdighet» under trussel om straff, eller løfte om

belønning, eller rett og slett for å sole seg i sin egen rettferdighet, så er det skuespill, hykleri, som foregår, og skulle Gud ha behag i det?

Jeg traff en gang en, som ga uttrykk for «bekymring» overfor enkelte medvandreres *lettsindighet*. Jeg prøvde meg frempå med at de kanskje ikke levde i evangeliet? Men nei, jeg forsto ganske snart, han mente det var *loven* som manglet. Her åpenbares en bunn falsk og ubibelsk forståelse av hva loven og dens hensikt i virkeligheten er, som igjen grunner seg på at en selv ikke lever i erkjennelse av sannheten.

Kan loven fjerne lettsindighet? Er rettferdighet å få ved loven? Nei, langt ifra! Tvertimot! Den åpenbarer og vekker til live *synd*, og som sådan er den nødvendig i forkynnelsen. Rom. v. 7, 5. Skal forkynnelsen vække til live synd? Ja, for at mennesket skal få se og erkjenne sitt nådebehov!

At loven ikke kan forhindre synd, får vi et klart eksempel på i 2. Mos. 19 ff., da Herren stiger ned til folket på Sinai. Da den hellige Gud åpenbarte seg i sin hellighet, var folket ved å forgå av redsel og ba om at Moses måtte være mellommann. Da talte Herren bl. a.: «Du skal ikke ha andre guder foruten meg. Du skal ikke gjøre deg noe utskåret bilde —.» Så stiger Moses opp til Herren på

Sinai berg, og blir der 40 dager og 40 netter og får stentavlene. Men hva finner han når han stiger ned til folket igjen? De har i mellomtiden støpt seg (gjort seg) en gullkalv, som de tilber! Lengre hadde ikke den veldige opplevelsen av Guds hellighet ved Sinai drevet det! Og lengre kan ikke loven drive det i dag heller.

Stikk imot hva vi tenker, at loven skal frembringe rettferdighet, alvor og rettsinn, så skal den frembringe *synd*. Ja, SYND! Dette er det mange som ellers regner seg som kristne som ikke har det minste kjennskap til, og ikke kan begripe. De åpenbarer bare ved dette at de ikke kjenner til det å dø ved loven. Gal. 2, 19. Men ved sine påbud og forbud vekker den alskens *begjærigheter*! Rom. 7, 8. Den er syndens *kraft*! 1. Kor. 15, 56. Ja, det er vel syndserkjennelsen og angeren som skal bli stor ved loven? Nei, *SYNDEN*! Rom. 7, 13.

Det er lovens gjerning, å gjøre *selve synden* stor! Å vekke lystene i deg, så du kommer i fall, og så fordomme deg, inntil den med sitt lys har trengt helt inn til gudsfiendskapet som ligger skjult der dypest inne i deg.

Ja, men når dette har skjedd en gang, eller ti, eller kanskje hundre ganger, lysten har ført til fall, anger,

fortvilelse, bønn om tilgivelse o.s.v. da er det vel endelig blitt alvor for deg, så du skyr synden? Nei, det kan enhver som har hatt med loven å gjøre vitne om. Jeg hadde knapt reist meg av det ene fallet, fast besluttet på å kjempe alvorlig imot neste gang, før jeg gikk *lettsindig* inn i neste fall!

Dit kan loven føre det, og ikke lenger. Den virker ikke rettferdighet, men synd. *Du* reiser deg, *den* legger deg ned, *du* reiser deg igjen, *den* legger deg ned igjen o.s.v. Dette er å være i fengsel under loven. Og det er til slike Herren har et *godt budskap*: «Se, jeg er Veien!» Jesus har oppfylt loven, og er død for dine synder.

For de sanne troende, de som i sin samvittighet er løst ifra loven, er loven også nyttig til mer, ja mer enn *nyttig*, (den sanne troende *elsker* Guds lov, Rom. 7, 25), og den er som en rettesnor for den troendes liv. Men armt er det menneske som her glemmer at han har med *loven* å gjøre, så han slipper den inn i samvittigheten, og lar den få felle sin dom der, i mitt forhold til Gud. Han faller ut av nådestanden, Guds velbehag og barnekåret og inn under Guds forbannelse.

En har sagt det slk: «Blir ikke loven nådeløs, så blir heller ikke evangeliet lovløst.» Og det er sant,

da har du i virkeligheten ikke med loven og evangeliet å gjøre i det hele tatt, men forfalskninger. For loven *er* nådeløs, og evangeliet *er* lovløst!

Den falske forkynnelsen av lov og evangelium, fører til minst to tragiske forhold iblant oss. Noen ender i egenrettferdig fariseisme, da de synes det lykkes for dem etter hvert i det ytre liv, og enda deres tanker synes dem å være svært så moralske og rettsindige.

Mange lovens «rapp» på «fingrene» har etter hvert hindret synden i det ytre, men hva med det indre? Og hva med *kjærligheten* til Gud og min neste? Andre er drevet inn i «åndelig uredelighet» av frykt for «medkristnes» dom. Dette er ulykkelige sjeler med en stadig dom i samvittigheten. Som det heter i en sang: «— hjertet var nær ved å briste, men det var det ingen som visste.» Her det et bestandig sukk etter utfrielse.

Tenk om det på regnskapets dag skulle bli åpenbart at det var *dit* min forkynnelse hadde ført folket! Jeg hadde formidlet treldommens ånd, og ikke barnekårets Ånd, fordi jeg ikke hadde hørt og gitt akt på Jesu ord; « — uten *meg* kan dere intet gjøre!» Joh. 15, 5.

Einar Kristoffersen

Trøst mitt folk!

Jesajs 40, 1-11

Trøst, trøst mitt folk, sier deres Gud. Tal vennlig til Jerusalem og rop til henne at hennes strid er endt, at hennes skyld er betalt, at hun av Herrens hånd har fått dobbelt for alle sine synder.

Israels folk kom ofte i stor nød på grunn av sitt frafall fra Herren. De gudløse kongene og førerne deres førte dem til synd og avgudsdyrkelse, og derfor sendte Gud fiendehærer inn i landet som plaget dem hardt. Guds vrede lå tungt over dem i slike tider.

Da ropte de til Herren, står det, og Han fridde dem ut.

I dag er vårt folk i en slik åndelig stilling. Plaget av fienden; Satan, både på den ytre front, og vårt indre Gudsforhold. I sannhet, *frafallet* er stort!

Legger du øret til, så hører du sukket og ropet til Herren om hjelp og utløsnning. Da er det nåde, ja privilegium at en kan få rope ut et slikt budskap som profeten fikk: «Trøst, trøst mitt folk, tal mildt og rop til henne.»

I v. 9 står det: «Stig opp på et høyt fjell, du Sions gledesbud! Oppløft din røst med kraft, du Jerusalems gledesbud! — Frykt ikke! Si til Judas byer: Se, der er deres Gud!»

Hva var det en skulle tale — rope? Striden er endt! Det er vel alt strev og mas en har for å tekkes Gud, og den striden er tung. Men går du til Getsemane der Jesus stred så Han svettet blod, og ropte: «Er det mulig da la denne kalk

gå meg forbi! Men ikke som jeg, bare som du vil!» Der endte striden vår. Jesus vår stedfortreder stred fullkommen!

Går du til Golgata så ser du skyldbrevet naglet til korset. Alle syndene dine dekket over med blodet som rant fra de sår Han fikk. Du må stanse lenge her og se — Se, hva min frelse kostet har.

Brorson sier det så fint: «Halleluja vår strid er endt, hvem ville mere klage, hvem ville gå med sorg omspent i disse frydedage? Syng høyt i sky, Guds kirkeflokk: Halleluja nå har jeg nok, den lyst er uten like! Halleluja — Guds Sønn er min, jeg går herfra med Ham til himmelriket!»

Fått av Herens hånd dobbelt for alle sine synder. Hva er vel det? Ja, er ikke det nåde over nåde, leve som barn i farshuset og få alle ting fritt?

«Det alt er ferdig eg skal inkje gjera, men bare *kvila* i det du *har gjort*.»

Den bortkomne sønn fikk den beste kledning da han kom hjem til far. Ring på fingeren og sko på føttene, så bar det til farshuset til fest og glede! Jesus har vist oss Guds farshjerte i denne beretningen. Får du se at dette også er din stilling?

Noen hver er redd for fremtiden, det ser så mørkt ut. «Kan jeg vel nå det skjønne land som snubler gang på gang?» Og så er Satan ute med sin snare for å fange deg i sitt garn. Dette kjenner

vi til. Hør derfor det som står i v. 10-11. Se, Herren Herren kommer med velde, og Hans arm råder. Det er Jesus som er Herrens arm som råder, og Han er hyrde, og vokter sin hjord. Lammene skal Han samle i sin arm, og bære dem ved sin barm, og de får som har lam skal Han lede.

Vår hyrde har tatt ansvaret for oss og leder oss hele veien. Særlig de små og hjelpeøse har så sterke løfter. De skal bæres ved barmen Hans like frem.

Derfor kan hver og en som strever og har tungt å bære få hvile ut hos Jesus.

Margrete Skumsnes

Nyttårssamling 29. des. — 1. jan.

Sted: Tørvikbygd. Møter og måltider foregår i Tørvikbygd bedehus. **Overnatting:** 1) i klasserom på skolen like ved. 2) privat (ca. 40 plasser) 3) i vinterisolerte hytter noen få km. unna. Alternativ 1 passer best for ungdom, 2 og 3 best for familier, ektepar med barn, eldre o.s.v. Lederne vil plassere for overnatting etter behov og ønsker.

Pris: Kr. 280,- Skoleungdom 1/2 pris, ellers aldersrabatt som på sommer-skolene.

Talere: Lars Fossdal, Einar Kristoffersen, Godtfred Nygaard. **Ledere:** Dag Rune Lid og Johannes Straumstein.

Program:

29. desember:

- Kl. 17-18: Innkvartering
- Kl. 18.30: Kveldsmat.
- Kl. 20.00: Kveldsmøte v/Lars Fossdal.

30. desember:

- Kl. 08.30: Frokost.
- Kl. 09.30: Bibeltime v/Godtfred Nygaard.
- Kl. 10.45: Bibeltime v/Einar Kristoffersen.
- Kl. 12.30: Middag.
- Kl. 15.30: Kaffi.
- Kl. 16.30: Misjonstime v/Lars Fossdal.
- Kl. 18.30: Kveldsmat.
- Kl. 20.00: Kveldsmøte v/Einar Kristoffersen. Kollekt.

31. desember:

- Kl. 08.30: Frokost
- Kl. 09.30: Bibeltime v/Godtfred Nygaard.
- Kl. 10.45: Bibeltime v/Einar Kristoffersen
- Kl. 13.00: Mat
- Kl. 15.30: Møte v/Håvar Fjære. Emne: Sjelevinnerglød.
- Kl. 18.00: Nyttårvåke m/middag, møte etc. Taler: Lars Fossdal.

1. januar:

- Kl. 09.00: Frokost.
- Kl. 11.00: Formiddagsmøte v/Godtfred Nygaard. Kollekt.
- Kl. 12.30: Middag/avslutning.

Påmelding til *Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, Tlf.: 05-55 26 72, eller Johannes Straumstein, 5620 Tørvikbygd, tlf.: 05-55 83 65, innen 20. desember.* NB: Påmelding er nødvendig også for de som bare skal være med på nyttårvåke.

Arr.: Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Barneandakten

Gud tåler ikkje synd

Gud krev av oss menneske at me skal vera akkurat slik han seier. Me har aldri lov å vera ulydige mot Gud. Me skal til dømes alltid vera lydige mot foreldra, for det seier Gud.

Han har sagt at dersom me er ulydige mot han, kan me ikkje koma til himmelen. Dette er forferdeleg vanskelg. Ja, det er så vanskelig at ingen menneske klarer det. For det vonde me gjer, det bur inni hjarta vårt. Hjarta vårt vil ikkje vera lydig mot Gud. Så klarer me heller ikkje å bestemma over hjarta, slik at det vert lydig.

Men lenge før Gud skapte menneska, visste han at me hadde eit slik hjarta. Derfor ordna Gud sjølv ein annan måte som me kan koma til himmelen på. Han sende Jesus til vår jord. Han levde akkurat slik som Gud ville. Dette livet som Jesus levde, skal me få rekna som vårt liv.

Jesus levde det i staden for oss. Så døydde Jesus på korset. Då vart han straffa for alt det vonde som bur i hjarta vårt. Alt det som gjer at me ikkje kan vera lydige mot Gud.

Når Jesus er straffa istaden for oss, då vert ikkje me straffa ein gong til. Me er jo straffa, men i ein annan person.

I Es. 53, 5 står det: «men han vart såra for våre brot og sundbroten for våre synder. Straffa låg på han, så me skulle ha fred, og ved hans sår har me fått lækjedom.»

Alle som eig Jesus vert altså tillrekna det han har gjort. Men eig du ikkje Jesus, står du sjølv ansvarleg for livet ditt, og Gud tåler ikkje synd. Dermed må du sjølv verta straffa for synda di...

Annlaug Skutlaberg